אור המאיר — ויקרא

ויקרא אל משה וידבר ה' אליו מאהל מועד לאמר ופרש"י לכל דברות ולכל אמירות ולכל צווים קדמה קריאה לשון חבה לשון שמלאכי השרת משתמשין בו שנאמר וקרא וגו' יכול אף להפסקות היתה קריאה תלמוד לומר וידבר לדבור היתה קריאה ולא להפסקות ומה היו הפסקות משמשות ליתן ריוח למשה להתבונן בין פרשה לפרשה ובין ענין לענין ויש לפרש על דרך הלצה כי יש שני סוגי אנשים בעניני העבודה של הבורא ברוך הוא סוג אחד שעבודתם לעבודת הקודש בתורה ותפלה ואפילו בעבודתם בחוץ בענייני גשמיותם ולצורכי גופם ודבור איש לרעהו מדיבורי רשות גם לשם מכניסין את החכמה והמדע ופנימיות מחשבתם דבוקה וקשורה לרוממות אלהותו יתברך וכל מגמתם והתאמצם רק להעלות משם התפשטות הארה עליונה לקדמותה ומרום שבתה וכל פרטי עובדותיו ותנועותיו הכל עבור השכינה ולצורך גבוה ומלאכת מחשבת כזה חשובה וספונה בעיניו יתברך כי זה עיקר התענוג שצפה לקבל מעם קרובו יתברך לשמוח בנשמות הצדיקים ומעשיהם הטובים אשר לבם ראה הרבה חכמה ודעת אפילו בענייני ארציות דורשים אחדותו ויחודו יתברך ע"ד שנתבאר לנו פ"ה ומי כעמך ישראל גוי אחד בארץ ירצה מי עוד בעולם ומלואה להיות להם תבונה ודעת להשיג אחדות אפילו בענייני ארציות כגון אכילה ושתיה ומו"מ ופרטי תענוגות בני אדם זולת עם קרובו ישראל בכולם מכניסין לשם חכמת אלהים לעשות הכל בהתקשרות להשיג עליון מהתחתון ממדריגות הגשמיות והנמוכים מכינים את לבם לדעת רבינם? רוממותו ית' וזהו מי כעמך ישראל גוי קדוש כזה אחד בארץ אפילו בבחי' ארציות מבינים ומשיגין משם אחדותו ויחודו לשלול זולתם לא ידעו ולא יבינו כי טח מראות עיניהם מהשכיל לבותם והכלל מי שעבודתו כ"א על דרך האמור מה טוב חלקו ומה נעים גורלו וישמח השם במעשיו כי זה המעולה שבמדריגות עבודת הקודש. וסוג ב' עובדים את הבורא ב"ה בסיגופים ותעניות המענים את נפשם בהפסקות זה דרכם כל ימיהם לעבוד עבודת הקודש עם תעניות והפסקות הנה בודאי גם מזה אל תנח ידך ומי יתן והיה לבבם זה להם להשלים את נפשם להאלהים עם בחי' עבודה כזה אם היא בלב שלם ונפש חפצה בתמים ואמת ואין מלאכתם בידם רמיה מפניות ורמאות כנהוג עלמא רובא דרובא אמנם לא דברה תורה במתים ההולכים בחושך ולא אור כ"א אפי' תמימי דרך המענים את נפשם ע"ת התורה והעבודה באמת עכ"ז יתרון אור מעלתם אנשים המשכילים ומביני מדע לעבוד אותו יתברך בבחי' הראשונה שזכרנו עם דבורי תורה ותפלה ומעשה המצות שמעוררים את לבם להכיר רבונם מצד פעולותיו אפילו ממדריגות הנמוכים לוקחים לעצמם רמיזא דחכמתא ומזה תועלתם גדולה להוציא דבור לפני אלהים בשלימות כאשר כבר קדם לנו הדבור במקומות רבים וגם נאה להם לבחי' עצמם להוציא דיבור בדו"ר ועוד להם שמעלים ומגביהים נ"ק אפילו ממדריגות התחתונים ומקשטין את השכינה בקשוטין דלא הוה וכמוזכר לנו בשם המגיד זללה"ה וליתרון תבונתם וחכמתם עומדת להם חבה יתירה נודעת להם מאביהם שבשמים לכל אמירות

מתורה ותפלה ולכל צווים שמצוים אפילו אותו יתברך ע"ד מאמרם ז"ל קב"ה גוזר והצדיק מבטל ויגזול אומר ויקם מאשר יקרו בעיניו יתברך קדמה קריאה בלשון חבה כאב את בן ירצה לכל אמירות ולכל צווים והכל עבור גודל התענוג והשעשועים וגמר אומר בדברי רש"י יכול אף להפסקות היתה קריאה גם כן בלשון חבה תלמוד לומר וידבר לדבור היתה קריאה כלומר לדבורי תורה ותפלה באופן המבואר התם בודאי היתה קריאה בלשון חבה לכל פרטי אמירתם וצוויים ולא להפסקות לאותן סוגי אנשים שעיקר עבודתם הולכת כי אם בתעניות והפסקות אין זה רצויה וחשובה בעיניו יתברך כל כך לקבל מאתם תוספות תענוג כיון שרוב מעשיהם לעשות קישוטין לשכינה מדברים שהיה בלא הם גם בחינת קישוט ונעדר מהם החכמה והבינה לעבוד אותו יתברך עם כללות המדריגות כולם מראשית המחשבה עד סוף המעשה להשיג רוממות אלהותו מצד פעולותיו כי אם באמצעות התעניות והפסקות כמדובר ואם תאמר אם כן מה היו הפסקות משמשות כיון שאין זה מובחר העבודה לגרום לו יתברך הוספות תענוג לזה בא רש"י לפרש ליתן ריוח למשה להתבונן בין פרשה לפרשה כלומר משה הוא בחינת הדעת ושכל של אדם נקרא משה כנודע והתועלת המגיע מן ההפסקות אשר יש ריוח והתבוננות במושכלות לדעת ולהשכיל ממה יפרוש את עצמו וממה לא יפרוש וזהו בין פרשה לפרשה לשון הפרשה ובין ענין לענין מה יעשה ומה לא יעשה לזה עיקר התועלת מתעניות והפסקות אמנם אחר כך כשזוכה לבוא אל תכלית ההשגה ושכל האמיתי יפנה עצמו ממילא מהרהורים גשמיים כי אם מחשבתו טרודה תמיד ברוממות אלהות וטוב לו לעבוד את הבורא ברוך הוא בבחינת דיבורים של תורה ותפלה בדחילו ורחימו העומדים עתה במקום מזבח זו עבודה שבלב ואז טוב לו בזה ובבא אמן ס"ו: